

Відповідно, при тлумаченні положень Конвенції Європейський суд не використовує автономність тлумачення як окремий спосіб здійснення своєї діяльності, а застосовує його як специфічну характеристику трактування, одну із базисних концепцій.

Щодо визначення статусу громадської організації

Бочков П.В., Івченко А.І., здобувачі кафедри цивільно-правових дисциплін Міжрегіональної академії управління персоналом

Як відомо, ні державний сектор, ні бізнес, окремо чи разом узяті, не здатні сповна забезпечити життєво необхідні колективні інтереси або громадянські права, або соціальний захист, або збереження культурної та релігійної ідентичності, або проблеми довкілля. В той же час ця функція може бути успішно виконана шляхом створення і забезпечення функціонування громадських організацій (ГО).

Громадські організації є базою громадянського суспільства. Саме через них суспільство впливає на державну політику. Можна довести, що суспільство, яке суттєво впливає на формування і здійснення державної політики, є громадянським, а таким воно стає при достатній (критично достатній) кількості не формально діючих ГО.

Громадянське суспільство, як зазначає О.А. Вітенко - це не будь-яке суспільство, а сукупний індивід, який виступає через систему різних асоціацій, об'єднань своєрідним регулятором свободи людини. Інакше кажучи, громадянське суспільство - це сфера соціальної взаємодії, що складається зі сфери особистого, різноманітних об'єднань, суспільних рухів і публічної комунікації. Його часто розуміють як місце соціальної дії відносно автономної від держави [1].

У літературі доведено, що активна участь громадян у суспільному житті, прийнятті та реалізації рішень, сприяння розвитку громадянської ініціативи - є передумовою та показником розвиненості демократії, сталого розвитку суспільства [1, 2, 3]. При цьому сьогодні громадські організації - це не лише показники вираження та урахування думки громадськості, фактори громадської активності, а і посередники у співробітництві між органами державної влади та громадськістю [3], суспільством.

У Законі України від 22 березня 2012 року № 4572-VI «Про громадські об'єднання», у ст. 1. «Поняття громадського об'єднання» міститься нормативне визначення одного з видів громадських організацій – громадського об'єднання - об'єднання громадян. Зазначено, що громадське об'єднання - це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів.

В той же час дія цього Закону, як сказано у ст. 2 «Сфера дії Закону», не поширюється на суспільні відносини у сфері утворення, реєстрації, діяльності та припинення: 1) політичних партій; 2) релігійних організацій; 3) невідприємницьких товариств, що утворюються актами органів державної влади, інших державних органів, органів влади Автономної

Республіки Крим, органів місцевого самоврядування; 4) асоціації органів місцевого самоврядування та їх добровільних об'єднань; 5) саморегульованих організацій, організацій, які здійснюють професійне самоврядування; 6) непідприємницьких товариств (які не є громадськими об'єднаннями), утворених на підставі інших законів. Тобто, зазначені утворення: політичні партії, релігійні організації, непідприємницькі товариства, що утворюються актами державних органів та органів місцевого самоврядування, їх асоціації, саморегульовані організації, які здійснюють професійне самоврядування; непідприємницькі товариства, утворені на підставі інших законів - не є громадськими об'єднаннями.

Діяльність деяких з названих недержавних організацій регулюють спеціальні закони «Про політичні партії в Україні», «Про благодійництво та благодійні організації» «Про професійних творчих працівників та творчі спілки», «Про свободу совісті та релігійні організації», «Про молодіжні та дитячі громадські організації», «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» та ін.

Виходячи з того, що зазначені організації, за своєю природою є громадськими та фактично – об'єднаннями – можна зробити висновок, про те, що в Україні відсутні єдине узагальнююче поняття недержавної громадської організації, єдиний нормативний акт про ГО. Між тим, інституціоналізація процесів створення та функціонування громадських організацій та їх об'єднань у різних сферах суспільно-політичного і соціально-економічного життя країни передбачає створення єдиної правової основи здійснення зазначених процесів. Саме наявність такої основи сприяла б вдосконаленню відповідних організаційно-правових правил діяльності цих інститутів громадянського суспільства, чіткому визначенню правового та організаційного їх статусу, формулюванню цілей та функцій, впорядкуванню внутрішньої організаційної структури зазначених інститутів.

Список використаних джерел:

1. Вітенко О.А. Громадянське суспільство як основа демократичної держави // [Електронний ресурс] Режим доступу: [http:// www. nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/ ..VITENKO.htm](http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/..VITENKO.htm)
2. Jegers M. Micro Economics of the Profit and Nonprofit Sectors / M. Jegers // The International Journal of Not-for-Profit Law. – 2002. – Vol. 5. – Issue 1. – P. 24–38.
3. Львіна М.В. Соціально-економічна роль некомерційних організацій у забезпеченні сталого розвитку суспільства// Механізм регулювання економіки, 2011. - № 3 - С. 27 -36

Ефективна публічна політика як запорука якісних реформ в Україні в умовах Євроінтеграції

Телешун Я.С., студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент *Заяць Н.В.*

Сьогодні перед Україною, напевно, найгостріше за всю її історію незалежності, постало питання впровадження реформ в усіх сферах суспільного життя. Така необхідність пов'язана з соціально-політичною